

Stanislava Kočalková

O zatúlanom káčatku

Káčatko sa vyľahlo,
po svete sa rozhliadlo.
Je tu pekne, veru hej,
aj zvieratiek habadej.

„Na dvore je trochu rušno,“
vraťí kačka – maminka.
„Pôjdeme my radšej vedno
do blízkeho jazierka.“

Káčatká si spočítala,
na pochod im zavelila.
No jedno z nich – to zvedavé
zabudlo sa cestou pri krave.

Zrazu kričí: „Pomoc, rata!
Kde sú sestry, mama, tata?“

Nikto nevie, každý mlčí,
iba jahňa dačo bľací.
Vraj len svoju mamu pozná,
je to ovca, s ňou sa mazná.

Kuriatko zas pí, pí, pípa:
„Kto sa to na mamu pýta?“
„Ja, káčatko. A ty si kto?“

„Ja? Som žlté kuriatko.
Sliepočka je mojou mamou,
ja vždy chodím iba za ňou.“

Zamyslí sa káčatko:
Príde mama zakrátko?
Možno. Ale čo ak nie?
To je ale trápenie!

Nebude len čakať, plakať
Pôjde radšej mamu hľadať.
Na cestičku vykročí,
či ju dakde nezočí.

Za dvorom je blízko les.
Je tam pekne, vravel pes.
Skúsím teda šťastie tam.
Nikto nechce zostať sám.

Sotva k lesu priblíži sa,
hneď a k smrti vystraší sa.
Nie je dôvod na strach ale,
je to iba zviera malé.

Zajačik je tento tvor,
Žije v lese, mimo dvor.
Aj on má mamu.
Je to predsa,
pekná hnedá zajačica.

Tiež diviačika stretlo káča,
rypáček si v čomsi máča.

Jeho mama diviačica
vyzerá zle, radšej prac sa!

Srňatko je plaché veru,
mama srna chráni dcéru.

O kačke z dvora však
nepočul tu ani vták.

Vrátim sa, veď je to márne.
Nikto nevie tu o mojej mame.
Pôjdem naspäť, skúsím inde,
možno mi to teraz vyjde.

Po jazierku labuť pláva,
keď vzlietne, tak krídlom máva.
„Počkaj labuť! Postoj prosím!
Ja už dlho hľadám, chodím.
Nevieš kde je moja mama?
Smutno je mi, keď som sama.“

„Tvoju mamu videla som.
Odišla však rýchlo potom,
ako zistila, že v skupinke,
chýba káča malinké.
Odišli všetky, doma ťa hľadajú.
Bež za nimi! Iste si zúfajú.“

Utekalo káča domov,
spoznalo dvor podľa stromov.
Vošlo dnu cez bráničku,
uvidelo mamičku.

„Našla som ťa! Mami, mami!
Už nikdy, prosím, nestráť sa mi.“